

Kniha Joel a laodicejský sbor Církve adventistů sedmého dne - číslo dvacet jedna

Jeff Pippenger

2025-12-31

Číslo dvacet jedna

A od doby, kdy bude odstraněna ustavičná oběť a vztyčena ohyzdnost pustošící, uplyne tisíc dvě stě devadesát dnů. Daniel 12,11.

Od 22. října 1844 již uplatnění prorockého času není správným použitím proroctví pro ty, kdo by chtěli správně rozdělovat slovo pravdy. Období 1290 let ve verši jedenáctém má být po roce 1844 uplatněno jako symbolické období a toto uplatnění po roce 1844, tedy období bez prvků „času“, musí zachovat základní porozumění pravdě tak, jak bylo chápáno před rokem 1844. Číslo 1290 představuje období 30, po němž následuje 1260. Porozumění před rokem 1844 bylo takové, že třicet let od roku 508 do roku 538 představovalo období přípravy, aby antikrist mohl začít vládnout od roku 538 do roku 1798.

Třicetiletý přechod je předmětem Pavlova pojednání v 2. Tesalonickém. Pavel nezahrnuje žádný odkaz na prvek „času“, avšak určuje prorocké charakteristiky pohanství ustupujícího papežství v průběhu těchto třiceti let. Poté započala papežská vláda. Historické porozumění, bez jakéhokoli prvku času, označuje přechod čtvrtého království biblického proroctví k pátému království, po němž následovala první ze dvou papežských krvavých lázní, a tak předobrazuje přechod šestého království k trojnásobnému spojení draka, šelmy a falešného proroka a druhou papežskou krvavou lázeň.

Třicetiletá příprava následovaná prorockým obdobím je základním symbolem Boží smlouvy s vyvoleným lidem. Přechod dvou mocností v průběhu třiceti let, po němž následuje 1260 let pronásledování, je v souladu s Kristovými třiceti lety přípravy, po nichž následovalo 1260 dnů spasení. Třicetiletá příprava antikrista byla padělkem Kristových třiceti let přípravy. Konec třiceti let označuje buď zmocnění Krista při Jeho křtu, nebo zmocnění antikrista v roce 538. Zmocnění antikrista vzešlo z hospodářské a vojenské podpory, která přišla z předchozího království, a moc vyhlášená na Krista přišla z předchozího království, které opustil o třicet let dříve.

Přelom mezi oběma obdobími je vyznačen zmocněním a přelom mezi oběma obdobími předloženými Abramem a Pavlem je patrný prostým srovnáním. V Abramově a Pavlově třicetiletém rozlišení bylo přípravným obdobím prvních třicet let, představujících proces smlouvy, který Abramovy potomky uschoval k naplnění proroctví o otroctví v Egyptě. Čtyři sta třicet let má další symbolické rozdělení, neboť při správném použití je prvních dvě stě patnáct let představováno Božím zástupcem a faraonem. U Josefa a prvních 215 let to byl dobrý faraon a u Mojžíše a druhých 215 let to byl zlý faraon.

Toto rozdělení vymezuje dvě období po čtyřech pokoleních. První čtyři pokolení lze položit přes druhá čtyři pokolení řádek na řádek, a při tom Josef a Mojžíš, prorocká alfa a omega, vstupují do

vzájemného působení s faraonem alfa-dobrym a faraonem omega-zlym. Z tohoto paralelního posouzení lze odvodit veliké světlo, avšak já pouze poukazuji na to, že Abramova předpověď o čtvrtém pokolení určuje dvě svědectví čtyř pokolení v průběhu 430 let. Toto dvojí znázornění čtyř pokolení se nachází v rodokmenech ve 4. a 5. kapitole Genesis. Když považujeme Kaina a Seta za počátek výčtu krevních linií, zjišťujeme, že od Seta k Noemovi je osm pokolení a že při rozdělení uprostřed je zde znázornění dvou období po čtyřech pokoleních. To je rozpoznatelné v osmi generačních liniích jak Seta, tak Kaina.

Rodokmeny ve čtvrté a páté kapitole jsou podány se závěrem těchto linií, jímž je Noe. Noe je symbolem Boží smlouvy s lidstvem, jak ji představuje duha. Abram je symbolem Boží smlouvy s vyvoleným lidem, jak ji představuje obřízka. Tyto dvě smlouvy jsou vždy spojeny a v jedenácté kapitole knihy Genesis, kde bezprostředně po Noemově potopě nacházíme babylónskou věž, je předložen rodokmen vedoucí k Abramovi. V oné pasáži jde o deset pokolení, nikoli o osm. V pasáži vedoucí k Abramovi i v pasáži vedoucí k Noemovi jsou zastoupeny noachovská a abrahamovská smlouva.

V pasáži z jedenácté kapitoly, která se obrací k vyvolenému lidu, shledáváme, že dvě z těchto generací jsou naplněny velikým světlem.

A Éber žil čtyřiatřicet let a zplodil Pelega. A Éber po zplození Pelega žil čtyři sta třicet let a zplodil syny a dcery. A Peleg žil třicet let a zplodil Reúa. Genesis 11,16–19.

Odkaz na Ebera je prvním výskytem hebrejského slova, které je později ztotožněno s hebrejským slovem „Hebrejec“. V rodokmenu vyvoleného lidu nese jeden z deseti potomků jméno Hebrejec, jímž měl být vyvolený lid znám. Ve třech verších jsou Eber a Peleg užiti k vyznačení odlišení vyvoleného hebrejského rodu. Eber znamená „přecházení“ nebo „ten, kdo přechází“, a je kořenem slova „Hebrejec“. Abram je symbolem těch, kdo přecházejí z Babylóna do Zaslíbené země. „Peleg“ znamená „rozdělení“ nebo „rozštěpení“, jak je uvedeno v Genesis 10:25, kde jsme zpraveni, že za dnů Pelegových byla „země rozdělena“.

Éber a Peleg představují prorocké rozdělení pro ty, kdo chtějí správně rozdělovat slovo pravdy. Noemův rodokmen zplodil dvě linie po osmi, které představovaly dvě skupiny po čtyřech pokoleních, stejně jako 430 let v Egyptě. Rodokmen v jedenácté kapitole Genesis je vyjádřen deseti, nikoli osmi, neboť je to rodokmen vyvoleného lidu. Vyvolený lid je rozdělen do dvou skupin po pěti, a tak se uvádí do souladu s podobenstvím o deseti pannách, které je podobenstvím o Božím smluvním lidu.

V rodokmenu onoho vyvoleného lidu představují jméno Peleg i jeho historické naplnění rozdělení dvou tříd moudrých a bláznivých panen právě v tom bodě biblických dějin, kdy byla země rozdělena při babylónské věži. V seznamu deseti je Peleg pátý, neboť to je střed deseti. Éber, Hebrejec, předobrazem Abramem, představuje bláznivou pannu, která přechází a stává se moudrou pannou, když jsou obě třídy rozděleny při volání o půlnoci. Éber, první Hebrejec jménem, představuje Abrama, prvního Hebrejce smlouvou. Když Pán povolal Abrama z Babylóna, předobrazovalo to poselství půlnočního volání, které je zmocněním druhého anděla, jenž vyvádí muže i ženy z Babylóna.

Podobenství o deseti pannách je znázorněno prostřednictvím Ebera a Pelega, kteří představují výzvu k vyjití, těsně předtím, než dělicí linie Pelega uzavře dveře doby milosti. V prorockém vztahu žil Eber po Pelegovi 430 let a Peleg pak žil 30 let. První krok Abramovy trojí smlouvy byl znázorněn Eberem a Pelegem. Abram, stejně jako Eber a Peleg, jakožto dělicí linie mezi dvěma třídami. Pavlův dodatek k Abramovu proroctví je Pelegovým dodatkem k Eberovu proroctví. Eber hlásal 400 let, ale Peleg určil 430 let. Peleg tedy představoval Pavla a Pavlovo přidání 30 let ke 400 letům, a Pavlova služba měla určit Pelega biblického proroctví. „Peleg“ biblického proroctví, kterého Pavel určil, představoval rozdělení národa z doslovného na duchovní.

Od Šéma k Pelegovi je pět potomků a od Reúa k Abramovi pět.

I řekl Abramovi: „Jistě věz, že tvé potomstvo bude cizincem v zemi, která nebude jejich, a budou jim sloužit; a oni je budou soužit po čtyři sta let.“ Genesis 15,13.

Abrahamovi a jeho semeni byla dána zaslíbení. Nepraví: „A semenům“, jako o mnohých, nýbrž jako o jednom: „A tvému semeni“, jímž jest Kristus. A pravím toto: smlouvu, kterou Bůh předem potvrdil v Kristu, nemůže zrušit Zákon, jenž přišel po čtyřech stech třiceti letech, takže by zaslíbení pozbylo platnosti. Neboť je-li dědictví ze Zákona, není již ze zaslíbení; avšak Bůh je Abrahamovi daroval skrze zaslíbení. Galatským 3,16–18.

Třicet let starý

Ježíši bylo třicet let, když začal svou službu.

A sám Ježíš začínal své působení asi ve třiceti letech, jsa (jak se mělo za to) synem Josefovým, syna Héliho. Lukáš 3,23.

Josef začal sloužit faraónovi v Egyptě, když mu bylo třicet let.

Josefovi bylo třicet let, když stanul před faraónem, králem egyptským. A Josef vyšel od faraóna a prošel celou egyptskou zemí. Genesis 41,46.

Prorok Ezechiel měl třicet let, když započal svou službu, a jeho služba trvala dvacet dva let.

I stalo se třicátého roku, ve čtvrtém měsíci, pátého dne toho měsíce, když jsem byl mezi zajatci u řeky Kebaru, že se otevřela nebesa a spatřil jsem Boží vidění. Ezechiel 1,1.

Ezechiel uvádí ve svých spisech více historických odkazů než kterýkoli jiný prorok. Ve spisech Ezechielových se nachází třináct přímých odkazů na zjiitelná data a biblisté i historikové, aniž si to uvědomují, potvrzují, že jeho služba trvala dvaadvacet let, ačkoli nevědí, že číslo dvacet dva je symbolem sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Král Davidovi bylo třicet let, když začal kralovat, a kraloval čtyřicet let.

Davidovi bylo třicet let, když začal kralovat, a kraloval čtyřicet let. V Hebronu kraloval nad Judou sedm let a šest měsíců; a v Jeruzalémě kraloval třicet tři let nad celým Izraelem i Judou. 2 Samuelova 5,4.5.

Davidova čtyřicetiletá vláda je symbolickým číslem a období 40 je podobné 430 letům Abramovým a Pavlovým, neboť těch 40 let je rozděleno na dvě části (7 a půl a 33 let). Obě období Davidovy čtyřicetileté vlády v sobě nesou dodatečnou prorockou záhadu, neboť jiný biblický svědek zaznamenává tato dvě období jako sedm let a třicet tři let. Co představuje oněch dalších šest měsíců v Druhé Samuelově a jak se 7,5 a 33 rovná 40? Je zde překryv šesti měsíců, který musí představovat prorockou pravdu.

Doba, po kterou David kraloval nad Izraelem, byla čtyřicet let: sedm let kraloval v Hebronu a třicet tři let kraloval v Jeruzalémě. 1 Královská 2,11.

22 je symbolické číslo představující spojení božství s lidstvím a Ezeielova služba trvala dvacet dva let. Josefových čtrnáct let je rozděleno do dvou období po sedmi letech, Kristův týden smlouvy je rozdělen do dvou stejných období po 1260 dnech a Davidovo čtyřicetileté panování je rozděleno do dvou období, s dodatečným symbolem, který tato dvě období spojuje.

Ježíš je Prorok, Kněz a Král. V posledních dnech pozdvihne svou církev vítěznou jako korouhev a tato církev je představena Kristem, prorokem, knězem a králem, který spojil své Božství s lidmi, zastoupenými Ezeielem, prorokem, Josefem, knězem, a Davidem, králem. Tyto čtyři symboly představují tři hodné muže v peci, která byla rozpálena sedmkrát více než obvyčejně; a potom se objevil čtvrtý a byl jako Syn Boží. Při slavnosti Nebúkadnesarovy zlaté modly byl zastoupen celý svět a všichni spatřili církev vítěznou, složenou z lidského proroka, lidského kněze a lidského krále, nesenou čtvrtou Božskou osobou.

„Satan zajał svět. Zavedl modlářskou sobotu a zdánlivě jí přisoudil velikou důležitost. Křesťanskému světu odňal poctu, která náleží Hospodinově sobotě, a přenesl ji na tuto modlářskou sobotu. Svět se klaní tradici, lidskému přikázání. Jako Nebúkadnesar postavil na planině Dúra svou zlatou sochu a tak vyvýšil sám sebe, tak i satan vyvýšuje sám sebe v této falešné sobotě, pro niž ukradl nebeský odznak.“ Review and Herald, 8. března 1898.

Číslo čtyři

Na prorocké úrovni je čtyřicet desátkem Abramových čtyř set a čtyři jsou desátkem čtyřiceti. Jakákoli prorocká charakteristika, která se nachází v čísle čtyři, musí být v souladu se symbolikou čtyřiceti, která zase musí být v souladu se symbolikou čtyř set. V daném kontextu číslo čtyři často představuje „celosvětový“, což je běžně známé chápání, avšak také představuje „postup“ a v některých souvislostech „postupné zničení“.

První čtyři ze sedmi polnic představují postupné zničení Západního Říma. Východní Řím v Konstantinopoli skončil podrobením čtyřem osmanským sultánům. Řádek za řádkem se východní i západní Řím během čtyř období postupně rozpadaly, znázorněných čtyřmi polnicemi, a zároveň byly sráženy islámem páté a šesté polnice. Obě linie společně označují pád Říma v průběhu čtyř generací polnic, zatímco stupňující se válka s islámem vede ke konečnému zániku, když čtyři sultáni islámu získají nad královstvím svrchovanost. Dějiny Západu i Východu začaly rozdělením Říše Konstantinem roku 330.

Čtyři polnice západního Říma začínají v roce 330 a pátá a šestá polnice představují moc, která přivádí východní Řím k pádu; i východní Řím začal v roce 330. Západní i východní Řím oba přispěly k dílu posazení papežské moci na trůn země v roce 538, takže dvě linie, západní a východní, předobrazují dva rohy Spojených států, které při nedělním zákoně znovu posadí papežskou moc na trůn. Západní Řím je v prorockém vztahu symbolem církevní moci a východní Řím je symbolem státní moci.

V dějinách pádu západního a východního Říma jsou předloženy dějiny papežského Říma. Počínaje církví učedníků, představovanou Efezem, vedou první tři církve ke čtvrté církvi, kterou je papežství od roku 538 do roku 1798. Ve Zjevení třináct je papežství označeno jako vládnuoucí po 42 měsíců, poté co je jeho smrtelná rána z roku 1798 uzdravena při nedělním zákoně. „Času již více nebude“ po roce 1844, a tak čtyřicet dva měsíců je symbolem období pronásledování od nedělního zákona až do chvíle, kdy povstane Michael. Průkopníci rozuměli tomu, že církve, pečeti a troubení představují tři dějinné linie, které probíhají souběžně jedna s druhou. Příložený prorocký svědectví západního Říma na linii východního Říma a na linii papežského Říma není prorockou aplikací, kterou používali millerité, avšak tato metoda neodporuje žádnému z jejich ustálených výkladů.

Příkaz za příkazem mají být první čtyři polnice položeny na dějiny znázorněné pátou a šestou polnicí, a potom linie prvních tří církví, které vedou k období papežského pronásledování znázorněnému čtvrtou církvi. Čtyři polnice na první linii, čtyři sultáni na druhé linii a čtyři církve na třetí linii. Číslo „čtyři“ představuje celosvětovost, ale také představuje postupné ničení buď občanské, nebo náboženské moci. Co představuje, je určeno kontextem.

Při nedělním zákoně je papežská moc obnovena. Poprvé, když bylo papežství zmocněno, předcházelo tomu třicetileté období přípravy. V prvních čtyřech církvích je čtvrtou církvi papežství a první církvi byli učedníci, představovaní jako Efez. První tři generace křesťanské církve vedly ke čtvrté církvi Thyatire, která je představena Jezábel. Když se dostanete k Thyatire, v roce 538, byl na koncilu v Orléansu vydán nedělní zákon, čímž je určen nedělní zákon ve Spojených státech, když je uzdravena smrtelná rána z roku 1798.

Dějiny od roku 1798 až po nedělní zákon ve Spojených státech jsou znázorněny prvními čtyřmi sbory. Čtvrtý sbor, Thyatira, představuje nedělní zákon a následné papežské pronásledování. První sbor, Efezský, sbor, který ztratil svou první lásku, dospěl na konci čtyřkrokové postupné zkázy k nedělnímu zákonu Thyatiry. Generace, která vede k nedělnímu zákonu Thyatiry, je třetí generací Pergama. Thyatira představuje nedělní zákon až do uzavření doby milosti a Pergamos představuje kompromis třetí generace, který připravuje cestu Thyatire. Třetí generace Pergama a kompromis, který představuje, se poprvé naplnily v době Konstantina, který roku 321 vydal vůbec první nedělní zákon. Spojené státy začaly jako beránek Efezu, ale když znovu dosadí Thyatiru na trůn, mluví jako drak.

Postupné ničení Spojených států je znázorněno prvními čtyřmi církvemi ve Zjevení. Postupné ničení šestého království biblického proroctví probíhá v průběhu čtyř generací, které vedou k nedělnímu zákonu, kdy šelma ze země mluví jako drak. Poslední generaci představuje drak, jenž je

plazem, jako v zahradě Eden, a z tohoto důvodu jak Jan Křtitel, tak Ježíš nazvali poslední generaci starověkého Izraele „pokolením zmijí“.

Čtvrté a poslední pokolení je buďto „vyvolený rod“, představující sto čtyřicet čtyři tisíc, anebo jeho protějšek, plemeno zmijí. Jedna skupina utvořila obraz Kristův, druhá obraz šelmy — hada. Plemeno zmijí je ve Slově Božím předloženo přímo čtyřikrát. Souvislost při každé zmínce je odlišná.

Když však uviděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: Plemeno zmijí, kdo vás varoval, abyste utekli před přicházejícím hněvem? Matouš 3,7.

Kdyby „pokolení zmijí“ byla pouze jakási hanlivá poznámka o několika sektách lidí, které Jan neměl rád, pak by o tomto výrazu nebylo co říci. Avšak každé slovo v Božím slově je svaté, a proto Jan saduceům a farizeům přisuzoval určité konkrétní označení. Toto označení je prorocky vymezeno kontextem úseku, v němž je vysloveno. V daném oddílu je Jan představen při vykonávání své služby a poté do vyprávění vstupují saduceové a farizeové. V úvodních verších je Jan označen za Izajášův „hlas volajícího na poušti“.

V těch dnech přišel Jan Křtitel, kázal na judské poušti a říkal: Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.

Neboť to je ten, o němž bylo řečeno skrze proroka Izaiáše:

Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte jeho stezky.

A tentýž Jan měl oděv z velbloudí srsti a kožený pás kolem beder; a jeho pokrmem byly kobylinky a planý med.

Tehdy k němu vycházel Jeruzalém, celé Judsko i celé okolí Jordánu a dávali se od něho křtít v Jordánu, vyznávající své hříchy. Když však uviděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, abyste utekli před budoucím hněvem? Matouš 3,2–7.

Poslední generace starověkého Izraele je prorokem, který vyšel z pouště, označena jako „pokolení zmijí“. Jan je prorok, který naplnil úlohu Malachiášova posla, jenž připravil cestu Poslu smlouvy, a který byl také hlasem na poušti označeným Izajášem.

Považujeme-li „listí“ za symbol, zjišťujeme, že představuje „vyznání“. První zmínka se vztahuje k Adamovi a Evě, kteří přikryli svou nespravedlnost fíkovým listím. Předtím byli oděni rouchem světla, rouchem spravedlnosti, ale když to pominulo, uvědomili si, že jsou nazí. Laodicejští si myslí, že vše, co potřebují učinit, je skrýt se za „listí vyznání“, a všechno bude v pořádku. Dále v tomto oddílu Jan přímo vystupuje proti laodicejským Židům, kteří důvěřují tomu, že je zachrání Abrahamův rodokmen, neboť jejich opovážlivá domněnka byla prostě jen prázdným listím vyznání. Oděv člověka představuje, kým je.

Stromy jsou symbolem lidí i království a ovoce, ratolest, semeno, půda, voda, kořen a samozřejmě také listí představují samy o sobě určité konkrétní prorocké symboly; avšak každá z těchto pravd je spojena s ostatními symboly znázorněnými v různých prorockých liniích, které užívají prorocké

symboly tvořící „strom“. První prorocká symbolika stromu ovšem spočívá v tom, že představuje zkoušku života nebo smrti.

Janovo poselství je znázorněno oděvem, který nosil, a pokrmem, který jedl. Prorocký pokrm, jako byla mana na počátku starověkého Izraele nebo Chléb z nebe na konci, musí být požíván. Tento pokrm představuje prorocké zkušební poselství, které musí být přijato, neboť je tělem Kristovým a Jeho krví. Oděv, který Jan nosil, a pokrm, který jedl, označují poselství i posla, jenž připravil cestu Kristu. Jan předobrazuje konečného posla, který připravuje cestu Kristu, jenž je Poslem smlouvy a který náhle přichází do svého chrámu při nedělním zákoně. Když k tomu dojde, pošetilé panny, které jsou zároveň Laodikejskými a koukolem, představují konečnou čtvrtou generaci těch, kdo se prohlašují za legitimní smluvní lid Abrahamův, právě tak jako farizeové a saduceové v době, kdy Jan vystoupil z pustiny.

Jan nosil velbloudí srst, kožený pás, který zahrnoval postrojové upevnění, jaké mívají hospodářská zvířata s jařmem. Jedl kobylinky, a proto jeho poselství bylo o kobyilkách, předním symbolu islámu v Písmu, a své poselství o islámu smísil s medem.

I nazval dům Izraele jméno jeho Manna; a bylo podobné semeni koriandru, bílé; a chuť jeho byla jako oplatky zadělané medem. Exodus 16,31.

Mana je symbolem Božího slova a chutnala jako med, který proroci označují za chuť poselství, jež jsou znázorněni jako pojídající. Jan přinesl poselství islámu, znázorněné kobyilkami, a opaskem z velbloudí kůže a velbloudí srsti. Kobylinky i velbloud jsou oba symboly islámu. Toto poselství islámu bylo smíšeno s osvícením Božího slova, které je znázorněno jako „med“.

Tu řekl Jónatan: Můj otec uvedl zemi do zmatku; pohleďte, prosím, jak se mi rozjasnily oči, protože jsem okusil trochu tohoto medu. 1 Samuelova 14,29.

Jan nepředstavoval pouze poselství islámu, nýbrž přišel z pustiny, jako Eliáš, a Jan nejedl med, jedl divoký med, neboť on, stejně jako Kristus, nebyl vyučen v institucích své doby, které měly svůj vlastní med poselství, představovaný kvasem farizeů a saduceů. Jan jedl med z pustiny, neboť byl vyučen Duchem svatým mimo náboženské instituce své doby. Typický opasek onoho časového období obsahoval kloubový mechanismus, na který si člověk přivazoval svůj oděv z velbloudí srsti. Kloub představuje Jana, který byl bodem obratu od pozemské ke nebeské svatyni.

„Prorok Jan byl spojovacím článkem mezi dvěma dispensacemi. Jako Boží představitel vystoupil, aby ukázal vztah zákona a proroků ke křesťanské dispensaci. Byl menším světlem, po němž mělo následovat větší. Janova mysl byla osvěcena Duchem svatým, aby mohl šířit světlo svému lidu; avšak žádné jiné světlo nikdy nesvítilo ani nikdy nebude svítit tak jasně na padlého člověka jako to, které vyzařovalo z učení a příkladu Ježíše. Kristus a Jeho poslání byly jen matně chápány, jak byly předobrazeny ve stínových obětech. Ani Jan plně nepochopil budoucí, nesmrtelný život skrze Spasitele.“ Touha věků, 220.

Janův oděv na pantech je uveden právě v okamžiku Kristova křtu, jenž byl bodem obratu, znázorněným místem, kde Jan křtil. To místo se nazývalo Bethabara, což znamená „převozní přechod“, a je to právě to místo, kudy starověký Izrael vstoupil do zaslíbené země, když vyšel z

pouště, právě tak jako Jan.

Ovšem, hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc je tím, co Jan představuje, avšak pouze poukazujeme na to, že když byl Ježíš pokřtěn, byla to právě ta generace, kterou on i Jan nazvali „pokolením zmijí“. Ježíš přišel, aby zvelebil Boží zákon Desatera, a on inspiroval každé slovo v Bibli; proto když nazývá závěrečnou generaci starověkého Izraele pokolením zmijí, dobře ví, že druhé přikázání určuje soud vykonávaný na třetím a čtvrtém pokolení.

Třetí a čtvrté pokolení představují postupný soud, který končí ve čtvrtém pokolení, jež je pokolením zmijí. Kristův křest je předobrazem 11. září. Laodicejské pokolení adventistů sedmého dne se od té doby nachází ve svém posledním pokolení. Janovo poselství farizeům a saduceům bylo laodicejským poselstvím.

Když však uviděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim,

Pokolení zmijí, kdo vás varoval, abyste utekli před přicházejícím hněvem?

Přinášejte tedy ovoce hodné pokání; a nedomnívejte se, že si v sobě můžete říkat: Máme Abrahama za otce:

Neboť pravím vám, že Bůh je schopen z těchto kamenů vzbudit Abrahamovi děti.

A již i sekera jest přiložena ke kořeni stromů; proto každý strom, který nenese dobré ovoce, bývá vytínán a vržen do ohně. Já vás křtím vodou ku pokání; ale ten, který přichází po mně, jest mocnější než já, jehož obuv nejsem hoden nositi; on vás bude křtíti Duchem svatým a ohněm. Jeho věječka jest v jeho ruce, a důkladně vyčistí své humno a shromáždí svou pšenici do stodoly; plevy však spálí neuhasitelným ohněm.

Tehdy přišel Ježíš z Galileje k Jordánu za Janem, aby se od něho dal pokřtít. Matouš 3,7–13.

Ježíš přišel z Galileje, která symbolizuje bod obratu v souladu s Janovým opaskovým závěsem a s významem Bethabary. Janovo dílo přípravy cesty se tehdy proměnilo v Kristovo dílo potvrzení smlouvy. Třicet let přípravy skončilo a začaly tři a půl roku před křížem i po něm.

Janovo poselství bylo varováním před přicházejícím hněvem při zničení Jeruzaléma, zničení, které zároveň představuje i konec světa a sedm posledních ran. Toto varovné poselství bylo zasazeno do kontextu islámu a bylo předáno mužem, který nejen naplnil Malachiášova posla připravujícího cestu a Izaiášův hlas na poušti, nýbrž i poselství Eliášovo, neboť Janův oděv odpovídal Eliášovu stejně, jako Janovo poselství odpovídalo Eliášovu.

I řekl jim: Jaký byl ten muž, který vám přišel vstříc a mluvil k vám tato slova? Odpověděli mu: Byl to chlupatý muž, přepásaný koženým pásem kolem beder. I řekl: To je Eliáš Tišbijský. 2. Královská 1,7.8.

Kdyby se ptali na Jana, a ne na Eliáše, „jaký to byl muž?“, dostalo by se jim odpovědi: „Byl to muž chlupatý a přepásaný koženým pásem kolem beder.“ Celá šestiměsíční služba Jana je zachycena v pasáži, kde je závěrečné, čtvrté pokolení výslovně označeno a vymezeno. Laodicejské poselství k nim přímo napadá jejich vyznávání, že jsou Božím smluvním lidem; varuje je před přicházejícím

hněvem, znázorněným sekerou zasahující kořeny stromů. Součástí poselství bylo i to, že Kristus dovrší proces zkoušení, který začal u Jana. Později v Matoušovi Ježíš rovněž nazývá Židy „pokolením zmijí“ a navazuje na Janovo téma porážení stromu a vysvětluje proč.

Bud' učiňte strom dobrým i jeho ovoce dobrým, anebo učiňte strom špatným i jeho ovoce špatným; neboť strom se pozná po svém ovoci. Plemeno zmijí, jak můžete mluvit dobré věci, když jste zlí? Neboť z hojnosti srdce mluví ústa. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré věci; a zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé věci. Ale pravím vám, že z každého neužitečného slova, které lidé promluví, vydají počet v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov budeš odsouzen. Matouš 12,33–37.

Den soudu je podle druhého přikázání ve čtvrtém pokolení. Soud je založen na poselství, které mluvíme, a toto poselství vychází z našich srdcí. Právě poselství, které vyslovujeme, určuje, zda jsme Petrovým „vyvoleným rodem“, nebo „plemenem zmijí“. Obě skupiny se projeví na závěr procesu zkoušky, kdy Kristus jako muž s kartáčem na nečistoty čistí svou podlahu. Stejně jako olej v podobenství o deseti pannách je poselství představováno buď zlým, nebo dobrým srdcem. Kristův odkaz dále uvádí, že toto plemeno zmijí, které je čtvrtým a posledním pokolením, žádá znamení, a jediné znamení, které mu bude dáno, je znamení Jonášovo.

Tehdy někteří ze zákoníků a z farizeů odpověděli: Mistře, chceme od tebe vidět znamení. On jim však odpověděl a řekl: Zlé a cizoložné pokolení hledá znamení; ale nebude mu dáno žádné znamení, leč znamení proroka Jonáše. Neboť jako byl Jonáš tři dny a tři noci v břiše velryby, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země. Mužové ninivští povstanou na soudě s tímto pokolením a odsoudí je, neboť činili pokání při Jonášově kázání; a hle, zde je více než Jonáš. Královna jihu povstane na soudě s tímto pokolením a odsoudí je, neboť přišla od nejzazších končin země, aby slyšela Šalomounovu moudrost; a hle, zde je více než Šalomoun. Matouš 12,38–42.

Kristus označil Židy za pokolení zmijí a jako poselství Jonášovo i poselství Šalomounovy moudrosti používá obrazy soudu. Ježíš podle souvislosti a za přítomnosti dvou svědků určuje, že pokolení zmijí je čtvrté pokolení, neboť ve čtvrtém pokolení se vykonává soud.

Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou praporcem neboli znamením posledních dnů, stejně jako zákon Boží a sobota. Znamení Jonášovo je znamením vzkříšení, jímž pro Židy v době Kristově byl Jeho křest, když sestoupil Duch svatý, znázorněný jako holubice. Jonáš znamená „holubice“. Jonáš, Jan Zjevení, Daniel, Josef a Lazar představují sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří jsou vzkříšení z toho, že byli po tři a půl dne mrtví na ulici. V tom bodě mají přejít z Laodicejských k Filadelfským, a tak se stát osmým, který je ze sedmi. Jonáš představuje křest, neboť byl vržen do vody a symbolicky zemřel, když jej pohltila velryba. Poté byl vzkříšen, jako byl Jan, když byl vyňat z vroucího oleje, a jako byl Daniel, když byl vyveden ze lví jámy, a jako byl Josef, když byl vytažen z jámy, stejně jako Lazar, pečetící zázrak v době Kristově. Židé nemohli vidět znamení Jonášovo, jak je představováno Kristovým vzkříšením, o nic jasněji, než adventismus vidí znamení 11. září, které je znamením Jonášovým.

V příštím článku budeme v těchto tématech pokračovat.

„Břemenem varování, které nyní má přijít k Božímu lidu, blízkému i vzdálenému, je poselství třetího anděla. A ti, kteří usilují porozumět tomuto poselství, nebudou Pánem vedeni k tomu, aby vykládali Slovo způsobem, jenž by podkopával základ a odstraňoval pilíře víry, která učinila adventisty sedmého dne tím, čím jsou dnes. Pravdy, které se odhalovaly ve svém pořádku, jak jsme postupovali po linii proroctví zjevené v Božím slově, jsou pravdou, posvátnou, věčnou pravdou i dnes. Ti, kteří v minulých dějinách naší zkušenosti procházeli krok za krokem tuto půdu a viděli řetěz pravdy v proroctvích, byli připraveni přijmout a poslouchat každý paprsek světla. Modlili se, postili se, hledali a dobývali pravdu jako skryté poklady, a víme, že Duch svatý nás učil a vedl. Bylo předkládáno mnoho teorií, nesoucích zdání pravdy, avšak natolik promíšených s nesprávně vykládanými a nesprávně používanými Písmy, že vedly k nebezpečným bludům. Velmi dobře víme, jak byl ustanoven každý bod pravdy a jak na něj byla vložena pečeť Duchem svatým Božím. A po celou dobu zaznívaly hlasy: ‚Zde je pravda,‘ ‚Já mám pravdu; následujte mne.‘ Ale přicházela varování: ‚Nechod'te za nimi. Já jsem je neposlal, ale oni běželi.‘ (Viz Jeremjáš 23,21.)“

„Vedení Páně bylo zjevné a nanejvýš podivuhodná byla Jeho zjevení toho, co je pravda. Bod po bodu byl upevněn Hospodinem, Bohem nebes. To, co bylo pravdou tehdy, je pravdou i dnes. Hlasy však nepřestávají znít: ‚Toto je pravda. Mám nové světlo.‘ Tato nová světla v prorockých liniích se však projevují nesprávným používáním Slova a uváděním Božího lidu do bezcílného bloudění bez kotvy, která by je držela. Kdyby student Slova přijal pravdy, které Bůh zjevil při vedení svého lidu, a tyto pravdy si osvojil, vstřebal je a vnesl je do svého praktického života, stal by se pak živým kanálem světla. Avšak ti, kteří se odhodlali zkoumat nové teorie, mají směs pravdy a bludu spojenou dohromady, a když se po pokusech učinit tyto věci významnými ukázalo, prokázali tím, že svůj knot nezapálili od božského oltáře, a ten zhasl v temnotě.“ Selected Messages, kniha 2, 103, 104.